

Arrest

nr. 60 722 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 januari 2011 *“tot beoordeling dat het regelmatig verblijf van verzoeker zou verstreken zijn sedert 21.10.2010 en de verlenging van verblijf niet werd toegestaan”* en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat L. BIJNENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 24 juli 2010 het Rijk binnen en werd op 27 juli 2010 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 21 oktober 2010.

1.2. Een ambtenaar van de stad Genk deelde verweerder op 15 oktober 2010 mee dat verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning met een in België verblijvende man wenste af te leggen, doch niet over een van de hiertoe vereiste documenten beschikte. Tevens werd door de betrokken ambtenaar aangegeven dat verzoekster vreesde het vereiste document niet te zullen kunnen verkrijgen voor het verstrijken van de geldigheidsduur van haar visum en werd geïnformeerd naar de mogelijkheid om de geldigheidsduur van de aankomstverklaring van verzoekster te verlengen met één maand.

1.3. Op 11 januari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 24 januari 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid genomen op datum van 11/01/2011 (1) (2) wordt aan [A. N. A.] [...] van Filippijnse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 30/01/2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië en Zweden (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; regelmatig verblijf verstreken sedert 21/10/2010.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in voorliggende zaak kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding en er niet dient ingegaan te worden op haar verzoek tot toekenning van het voordeel van kosteloze rechtspleging.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de redelijkheids- en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar beslissing geen rekening gehouden heeft met alle relevante omstandigheden in onderhavige zaak;

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel voorschrijft dat een overheid bij het voorbereiden en nemen van een beslissing verplicht is alle relevante factoren en omstandigheden zorgvuldig af te wegen;

Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de verzoeken van de Stad Genk, gericht aan verzoekster teneinde een aantal documenten te vergaren.

Verzoekster werd geconfronteerd met enerzijds een bijkomend verzoek tot overhandiging van documenten en anderzijds werd zij een bevel om het grondgebied te verlaten overhandigd.

Een redelijke en zorgvuldige overheid neemt niet dergelijke tegenstrijdige beslissingen.

[...] toelichting

Dat het formele zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing op een behoorlijke wijze tot stand komt;

Dat in casu verwerende partij zich niet heeft vergewist van alle feitelijke omstandigheden terzake.

Dat verwerende partij ten onrechte geen rekenschap neemt van de duurzame relatie van verzoekster met een Belgische onderdaan.

Dat verwerende partij voorts ten onrechte geen rekening houdt met het feit dat verzoekster heeft getracht om een wettelijke samenleving af te sluiten met de heer [N. B.] en dit tijdens het wettig verblijf van verzoekster in België.

Dat verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan is om reden dat de heer burgemeester verzoekster op 04.01.201 1 heeft verzocht volgende stukken voor te leggen:

- Een paspoort met haar meisjesnaam zodat de verklaring wettelijke samenwoning met vermelding van de juiste naam kan opgesteld worden
- of
- Voor het geval de Filipijnse wetgeving recent zou gewijzigd zijn, een getuigschrift waaruit blijkt dat zij nog steeds de naam van haar ex-echtgenoot mag blijven dragen. Dit attest kan in principe afgeleverd worden door het Filipijns consulaat in België

Dat verzoekster op 04.01.2011 werd verzocht om bijkomende stukken bij te brengen teneinde de wettelijke samenleving in orde te kunnen brengen.

Dat verzoekster alsdan in de wettelijke overtuiging verkeerde dat zij gemachtigd werd haar wettelijke samenleving in België in orde te brengen, evenals op termijn haar verblijfsvergunning.

Niettegenstaande verzoekster het rechtmatige vertrouwen mocht hebben dat zij alsdan gemachtigd werd in België te verblijven teneinde voormelde formaliteiten in orde te kunnen brengen, dient zij vast te stellen dat verwerende partij reeds een week later de bestreden beslissing velt.

Het een en ander is tegenstrijdig en maakt een schending uit van het zorgvuldigheids – en redelijkheidsbeginsel.

Een redelijke en zorgvuldige overheid zou immers geenszins zulke tegenstrijdige signalen en beslissingen treffen.

Dat het materiële zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat er aan zorgvuldige feitenvinding dient gedaan te worden, dat een beslissing dient genomen te worden op basis van een volledig dossier, dat er zorgvuldige beslissingscriteria dienen in acht genomen te worden en dat er een informatieplicht bestaat ten aanzien van de betrokkene;

Dat verwerende partij zich in kwestieuze zaak niets aangetrokken heeft van al deze onderdelen;

Dat verwerende partij immers niet aan zorgvuldige feitenvinding gedaan heeft, vermits zij in dat geval een andere beslissing genomen had, rekening houdend met de concrete omstandigheden van verzoekster en had verwerende partij rekening dienen te houden met de aanvraag tot wettelijke samenleving van verzoekster en diens partner, evenals het verzoek van de Stad Genk dd. 04.01.2011.

Dat het eveneens duidelijk is dat verwerende partij geen zorgvuldige beslissingscriteria in acht genomen heeft vermits zij anders niet zulk een lichtzinnige beslissing zou genomen hebben, dit te meer daar verzoekster middels schrijven dd. 04.01.2011 uitgaande van de Stad Genk nog verzocht werd bijkomende stukken bij te brengen en zij alsdan in de rechtmatige veronderstelling verkeerde dat zij alsnog gemachtigd werd om in België te verblijven.

In deze optiek is het dan ook zeer laakbaar van verwerende partij om amper 1 week later een beslissing te vellen waarbij verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Dat zodoende blijkt dat verwerende partij niet zorgvuldig tot de bestreden beslissing gekomen is;”

3.2. Verweerder werpt het volgende op:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing het bevel is om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2011.

Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van artikel 7 van de Wet van 15 december 1980, gaat de verwerende partij in feite niets anders vaststellen dan een situatie die door dat artikel bedoeld wordt, m.n. dat verzoekster niet meer legaal in het Rijk verblijft.

Dit gegeven staat ondubbelzinnig vast en blijkt uit de stukken van het administratieve dossier. Deze vaststelling volstond om haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

In de mate dat verzoekster aangeeft dat zij op 04 januari 2011 nog uitgenodigd werd om bijkomende stukken voor te leggen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster bezwaarlijk verblijfsrechten kan putten uit een dergelijk schrijven, dat zich overigens (nog) niet in het administratief dossier bevindt.

Verzoekster wist immers dat haar verblijf in België slechts toegelaten was tot 21 oktober 2010.

Hoewel zij en haar partner reeds bij schrijven van 28 september 2010 gevraagd werden om een bijkomend document over te maken teneinde de wettelijke samenwoning te laten akteren, lieten zij na het gevraagde document tijdig voor te leggen.

De bestreden beslissing dateert overigens van 11 januari 2011, hoewel het verblijf van verzoekster reeds verstreken is sedert 21 oktober 2010, waardoor zij bezwaarlijk kan voorhouden als zou haar niet de nodige tijd zijn gegund om de formaliteiten in orde te brengen.

Verzoekster toont in iedere geval niet aan als zou de bestreden beslissing op onzorgvuldige of onredelijke wijze zijn genomen.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.3. De Raad merkt op dat het niet betwist is dat verzoekster beschikte over een visum dat haar toeliet om maximum negentig dagen in het Rijk te verblijven. Het staat evenmin ter discussie dat de geldigheidsduur van de aankomstverklaring van verzoekster verstreek op 21 oktober 2010. Verweerder kon derhalve op 11 januari 2011 oordelen dat verzoekster langer in het Rijk verbleef dan de in artikel 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde termijn.

In de mate dat verzoekster aangeeft dat zij van plan is om samen met een in België verblijvende man een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen kan de Raad slechts opmerken dat dit gegeven niet tot gevolg heeft dat verzoekster op wettige wijze in het Rijk verblijft. Verzoekster geeft te kennen dat de burgemeester van de stad Genk haar op 4 januari 2011 nogmaals verduidelijkte dat zij, opdat zij een verklaring van wettelijke samenwoning zou kunnen afleggen, de door de dienst Burgerzaken gevraagde stukken diende voor te leggen. Dit schrijven omvat geen enkele vermelding die er zou kunnen toe leiden verzoekster in de waan te brengen dat zij tot een verder verblijf gemachtigd werd. Verzoekster wist of diende trouwens te weten dat een burgemeester niet bevoegd is om verblijfsmachtigingen te verstrekken.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook niet dat verzoekster enige inspanning leverde om zich rechtstreeks tot verwerende partij, die bevoegd is wat betreft de toekenning van verblijfsmachtigingen, te wenden met een gemotiveerd verzoek om tot een verder verblijf gemachtigd te worden en waarbij duidelijk werd gecommuniceerd binnen welke termijn het document dat ontbrak om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen ondertekenen zou kunnen verkregen worden en werd aangegeven waarom ondertussen een verder verblijf in België vereist was. Verweerder werd op 15 oktober 2010 slechts gevat door een ambtenaar van de stad Genk met de vraag de mogelijkheid na te gaan om de aankomstverklaring van verzoekster met één maand - en dus tot 21 november 2011 - te verlengen. Deze datum was evenwel reeds meer dan een maand verstreken op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij lijkt te willen aangeven dat verweerder rekening had dienen te houden met een verzoek dat zij tot hem zou gericht hebben om een verlenging van de geldigheidsduur van haar aankomstverklaring te verkrijgen. De bestreden beslissing werd bovendien pas genomen nadat verweerder door een ambtenaar van de stad Genk telefonisch op 10 januari 2011 op de hoogte was gesteld van het feit dat verzoekster er niet in slaagde om het stuk dat vereist was om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen opstellen aan te brengen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet besloten worden dat verweerder onzorgvuldig optrad of dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK